

Αλιμιά

Περίληψη :

Γενικές Πληροφορίες

Έκταση: 7,427 τ.χλμ.

Μήκος ακτογραμμής: 21 χλμ.

Πληθυσμός: Ακατοίκητο

Διοικητική ένταξη του νησιού: Περιφέρεια Νοτίου Αιγαίου, Νομός Δωδεκανήσου, Επαρχία Ρόδου, Δήμος Χάλκης

Αρχαιολογικοί χώροι και μνημεία: Μεσαιωνικό κάστρο, αρχαία νεώρια, ιταλικές εγκαταστάσεις

Φυσικά μνημεία: Το νησί έχει ενταχθεί στο κοινοτικό δίκτυο προστατευόμενων περιοχών "NATURA 2000" ως Ζώνη Ειδικής Προστασίας (ΖΕΠ)

Πανηγύρια: Αγίου Γεωργίου στην εκκλησία του Αϊ- Γιώργη του Αράπη

1. Φυσικός χώρος – Περιβάλλον

Η Αλιμιά ή Αλιμνιά, στα ΒΑ της [Χάλκης](#), αποτελεί τη μεγαλύτερη από μια σειρά βραχονησίδες μεταξύ [Ρόδου](#) και Χάλκης. Το νησί είναι ορεινό, με λίγες εύφορες πλαγιές γύρω από το λόφο του Κάστρου, και διαθέτει δύο φυσικούς όρμους, τον Εμπορειό και τον Άγιο Γεώργιο. Ο οικισμός στον Άγιο Γεώργιο εγκαταλείφθηκε μετά το Β' Παγκόσμιο πόλεμο. Σήμερα το νησί είναι ακατοίκητο, εκτρέφονται μόνο λίγα αιγοπρόβατα και το επισκέπτονται ιστιοφόρα και τουρίστες με ειδικά ναυλωμένα καΐκια, αφού δεν υπάρχει σύνδεση με τη Χάλκη. Η Αλιμιά είναι ενταγμένη στο ευρωπαϊκό δίκτυο προστατευόμενων περιοχών "Natura 2000" ως Ζώνη Ειδικής Προστασίας (ΖΕΠ).

2. Ιστορία

Η κατοίκηση της Αλιμιάς ανάγεται στα [Νεολιθικά χρόνια](#), αφού πρόσφατες ανασκαφικές έρευνες αποκάλυψαν νεολιθικό αψιδωτό κτήριο στη νότια πλαγιά του λόφου του Κάστρου. Στην Αλιμιά κατοικούσε μικρός πληθυσμός, ο οποίος εκτός από την ενασχόληση με τη γεωργία και την κτηνοτροφία εκμεταλλευόταν συστηματικά το θαλάσσιο πλούτο της περιοχής.

Το νησί ταυτίζεται με την αρχαία *Ευλίμνια* του Πλίνιου, όνομα που προέρχεται από τα δύο φυσικά λιμάνια της. Στην [Ελληνιστική περίοδο](#) ανάγονται τα λαξευμένα στο βράχο νεώρια, όταν η Αλιμιά, όπως και η Χάλκη, ανήκαν στο ροδιακό κράτος και χρησίμευαν ως αγκυροβόλια και παρατηρητήρια του ροδιακού στόλου. Το ελληνιστικό οχυρό στο λόφο του Κάστρου, κάτω από το μεσαιωνικό φρούριο, μαρτυρά τη σημασία του νησιού κατά την Αρχαιότητα. Η κατοίκηση στον Εμπορειό συνεχίζεται αδιάλειπτη μετά το τέλος της Αρχαιότητας, όπως προκύπτει από την εύρεση ρωμαϊκού κεραμοσκεπούς τάφου και την ύπαρξη θεμελίων παλαιοχριστιανικής βασιλικής (4ος-7ος αιώνας). Νεότερες ανασκαφικές έρευνες στα νεώρια απέδειξαν τη συνέχιση της χρήσης τους την ύστερη αυτή περίοδο, όταν το Εμπορειό αποτελούσε ενδιάμεσο σταθμό του θαλάσσιου εμπορίου σιτηρών από την Αλεξάνδρεια στην Κωνσταντινούπολη και ταυτόχρονα ναυπηγοεπισκευαστική μονάδα για τα πλοία.

Στα Μεσαιωνικά χρόνια το νησί ονομαζόταν και Limonia (Λειμώνια). Μαζί με τη Χάλκη καταλήφθηκε από τους [Ιωαννίτες Ιππότες](#) (1309), οι οποίοι την εκχώρησαν το 1366 ως φέουδο στον Barello Assanti με τον όρο να χτίζει φρούριο. Η οικοδόμηση του οχυρού ωστόσο δεν προχώρησε και το 1475 οι Ιππότες φρόντισαν για την ολοκλήρωση του κάστρου. Το 1493 οι κάτοικοι της Αλιμνιάς μεταφέρθηκαν στη Ρόδο, για να προστατευθούν από τις οθωμανικές επιδρομές. Η κατοίκηση ωστόσο συνεχίστηκε την περίοδο της [οθωμανικής](#) κυριαρχίας (16ος-20ος αι), όπως μαρτυρά ο μικρός οικισμός στον Άγιο Γεώργιο. Στη συνέχεια το νησί πέρασε στην κυριαρχία των Ιταλών, οι οποίοι χρησιμοποίησαν τον όρμο του Αγίου Γεωργίου

Αλιμιά

ως ναύσταθμο κατά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο. Εντάχθηκε στο ελληνικό κράτος το 1948, μαζί με τα υπόλοιπα Δωδεκάνησα.

3. Αρχαιολογικοί χώροι και μνημεία

Στην κορυφή λόφου στο κέντρο του νησιού, κάτω από το ιπποτικό κάστρο, διακρίνεται η θεμελίωση αρχαίου πύργου με εξωτερικό περίβολο. Το μεσαιωνικό κάστρο κατέλαβε μικρό τμήμα του χώρου της ελληνιστικής οχύρωσης. Στη νότια κλιτύ του λόφου είναι ορατό το νεολιθικό κτήριο.

Τα αρχαία νεώρια αποτελούν το κύριο αξιοθέατο στους όρμους του Εμπορειού και του Αγίου Γεωργίου. Ο Εμπορειός, επειδή δεν κατοικήθηκε τα νεότερα χρόνια, σώζει κατάλοιπα του αρχαίου οικισμού (τοιχούς, δύο δεξαμενές και καμίνια). Από την παλαιохριστιανική βασιλική σώζεται η αψίδα και το μεγαλύτερο τμήμα του βόρειου κλίτους της.

4. Παραδοσιακή και νεότερη αρχιτεκτονική

Ο παραδοσιακός οικισμός του νησιού βρίσκεται στο λιμάνι του Αγίου Γεωργίου, με πετρόκτιστα σπίτια, το φούρνο και τις κύφες, κυψελωτές [αγροκίτες](#). Την περίοδο της [Ιταλοκρατίας](#) οικοδομήθηκαν στρατώνες, όταν η περιοχή χρησίμευσε ως ναύσταθμος. Σήμερα είναι εγκαταλελειμμένος και ακατοίχτος.

Βιβλιογραφία :

	Σίμωνι Αγγελική , "Υποβρύχια αρχαιολογική έρευνα στην Αλιμνιά Δωδεκανήσου, τόμ. Β'", <i>Χάρης Χαίρε. Μελέτες στη μνήμη της Χάρης Κάντζια</i> , Αρχαιολογικό Ινστιτούτο Αιγαϊακών Σπουδών, Αθήνα 2004, 349-354
	Στεφανίδου Αλεξάνδρα , "Αλιμνιά, Κάστρο Αλιμνιάς", Άννα Τρυποσκούφη-Αμαλία Τσιτούρη, <i>Ενετοί και Ιωαννίτες Ιππότες. Δίκτυα οχρωματικής αρχιτεκτονικής: πειραματική ενέργεια ARCI-MED</i> , ΥΠ.ΠΟ., Διεύθυνση Βυζαντινών και Μεταβυζαντινών Μνημείων, Αθήνα 2001
	Λούπης Δημήτρης , <i>Ο Πιρί Ρεΐς (1465-1553) χαρτογραφεί το Αιγαίο. Η οθωμανική χαρτογραφία και η λίμνη του Αιγαίου</i> , Αθήνα 1999
	Σάμψων Α. , <i>Η Νεολιθική Περίοδος στα Δωδεκάνησα</i> , Αθήνα 1987

Δικτυογραφία :

	List of sites of Community importance http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/site/en/oj/2006/l_259/l_25920060921en00010104.pdf
	NATURA 2000 http://www.minenv.gr/1/12/121/12103/g1210300_03.html